

както къмъ европейската, тъй и къмъ азийската страна на стъпала (тераси) и прѣдставляватъ една каменна стѣна, на която дебелината достига срѣдно число до 40 часове. По-забѣлжителенъ отъ проходите е Владикавказскій.

Уралскитѣ планини. Срѣдната имъ височина достига до 1500 арш. Тѣ отъ къмъ Европа сж полегати, а отъ къмъ Азия стѣрмни. Между 55-й и 60-й параллелитѣ се раздѣлятъ на три успорѣдни клона: южний, срѣдний и сѣверний Уралъ. Южний Уралъ има три клона, отъ които источний хълмисто отива въ Азия; срѣдний отива на право къмъ ю., а западний — Общій Сиртъ*) отива въ Европа. Срѣдний Уралъ е по-нискъ отъ другитѣ клонове, затова е и по-сгоденъ за прѣминуване отъ Европа въ Азия. Въ Сѣверний, най-високий, намира се и най-високата уралска планина — Павдинскій камъкъ съ срѣдняя височина 2250 арш.

Кримскитѣ планини не сж по-високи отъ уралскитѣ. На тѣхъ главний върхъ, Чятжръ-Дагъ, има височина до 2250 арш. Тѣ се протакатъ отъ и. къмъ з., затова по-южната имъ урва климатътъ е по-топълъ отъ колкото по сѣверната.

Скандинавскитѣ планини сж малко по-високи отъ Уралскитѣ. Тѣхний главенъ върхъ е Скагестелътиндъ, малко по-високъ отъ 3000 арш.; нѣ тъй като се простира прѣзъ пхтя на вѣтроветѣ, юго-западнитѣ, — влажни и с. источнитѣ — сухи, то отъ това излиза голѣма разлика въ климата на тѣхната западна и источна урви; въ първата бива сѣкогашна влага, а въ втората сѣкогашна сухость.

Алпийскитѣ планини можтъ се раздѣли на три главни чѣсти: западни, срѣдни и источни

*) Той е най-правий прѣдѣлъ между Европа и Азия.